

ἀντικρούστης, ὁ (< ἀντικρούω) = ὁ ἐναντίος ἄνεμος, ὁ μετὰ τὴν διακοπὴν σφοδροῦ ἀνέμου πνέων αἴφνης ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Μυκόνῳ καὶ Μεγίστῃ].

ἀντικωπηλατέω -ῶ (< ἀντί + κωπηλατῶ) = κωπηλατῶ ἀντιθέτως· μὴ ἀντιπίπτειν τῷ ἰθυνηῖρι μηδὲ ἀντικωπηλατεῖν πρὸς τὸν οἶακα. Ψελλὸς Μ., Λόγος (Kurtz) 355,5.

[Πρβλ. ἀντικωπηλάτης = ἀντίπαλος].

ἀντίμαχον, τὸ (< ἀντίμαχος) = βράχος στηρίζων τοῖχον ἢ δέτην ὡς ἀντιτιθέμενος δηλ. ἀντιμαχόμενος. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[ἀντίμαχος = ἀντίπαλος].

ἀντιμεταλλάττομαι (< ἀντί + μεταλλάττομαι) = μεταβάλλομαι· ὁ ὄφισ εἰς εἶδος χρυσοῦ ἀντιμετηλλάττετο. Ἐκκλ. λέξ. (Ἄ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[— > ἀντιμεταλλακτέον].

ἀντιπανσέληνος, ον (< ἀντί + πανσέληνος) = ὁ πρὸς τὴν πανσέληνον βλέπων· ἀνθηλίῳ τούτῳ καὶ ἀντιπανσελήνῳ ταύτη καταναζόμενον. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Α', 331,24.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαῶν., Ἀθησ. λ.].

ἀντιπεριέχω (< ἀντί + περιέχω) = ἐναγκαλίζομαι· ἀντιπερισχῶμεν μᾶλλον ἀλλήλους. Ψελλὸς Μ., Ἐπιστ. (Kurtz) 313,25.

ἀντιπεριπατέω -ῶ (< ἀντί + περιπατῶ) = περιπλανῶμαι· καὶ γεγόναμεν οἱ τῶν διαφόρων πόλεων κάτοικοι ὁδὸν μυρμηκῶν ἀπομιμούμενοι, καὶ ἀντιπεριπατοῦμεν εἰς τὰς πόλεις πάσας καὶ ἀντιβαίνομεν. Ἀπόκαυκος Ἰω., ἔργα (Ἄ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 850 (294,3).

ἀντιπολυλεξία, ἡ (< ἀντί + πολὺ + λέγω) = βραχυλογία· τὸν λόγον περιστείλωμεν, ὡς ἀντιπολυλεξίας μάλιστα ποιούμενοι ἐπιμέλειαν. Ἄγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. καλλιλεξία, νεολεξία, κυριολεξία, κοινολεξία, ἀκυρολεξία κλπ.].

ἀντισέλασμα, τὸ (< ἀντί + σέλασμα) = ἀντιφωτισμός, ἀντίλαμψις· δεξαμένη ἐκείνου τὴν αἴγλην τὴν ἀρίφωτον ἐμπιπρώην ἐκεῖνα τοῖς θεοῖς ταύτης ἀκτῖνος ἀντισελάσμασι. Τζέτζης Ἰω. (Ἄ. Παπαδ. - Κερ.) 95,24.

ἀντισταθμέομαι -οῦμαι (< ἀντισταθμέω) = ἀντισταθμίζω· πάντα γὰρ μοι τὰ ἄτοπα ὁμοῦ συνεισέρχεται καὶ πᾶσιν ἐκεῖνον ἀντισταθμούμενος ὥσπερ ἐν ῥοπαῖς κουφότερα τᾶλλα ὄρω. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 298,9.

[Πρβλ. ἐν Sophocles λ. ἀντισταθμέω].

ἀντιτοπέω, -άω, -ῶ (< ἀντί + τοπέω) = μετατίθημι εἰς ἀντίθετον μέρος· ἦν μύριοι μυριάδες Ῥωμαίων ἀντιτοπήσαι οὐ δύνανται. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀντιτρόχιον, τὸ (< *ἀντίτροχος) = τὸ ὑπὸ τὸν τροχὸν τῆς ἀμάξης τιθέμενον ἀντέρισμα. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[Νῦν ἐν Κύπρῳ λέγεται ἀντρόδιν, ἐν δὲ Θεσσαλία καὶ Μακεδονία ἀντρόχι].

ἀντιτροφάω -ῶ (< ἀντί + τροφάω) = ζῶ σωφρόνως· εἰ δὲ μὴ ταῦτα τοῖς πολλοῖς ἤδιστα εἰς ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ δυσχερῆς ὁ λόγος, ἀντιτροφήσωμεν ἀλλήλους. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 354,9.

ἀντιφώνημα, τὸ (< ἀντιφωνέω) = ἀντίφωνον, ψαλμός· ἱερὸν ἡμῖν οὐκ ἐξήχηται ἀντιφώνημα. Ἀπόκαυκος Ἰω., ἔργα (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 850 (293,11).

[Προβλ. ἀντιφώνησις, ἀντιφωνητής· καὶ ἀναφώνημα, προαναφώνημα, ἐπιφώνημα, συμφώνημα, προσφώνημα κλπ. Προβλ. καὶ ἐν Κουμαν., Ν.Λέξ. λ.].

ἀνυποσκέλιστος, ον (< *ἀνυποσκελίζω) = ὁ μὴ δυνάμενος ὑποσκελισθῆναι καὶ ἀνατραπῆναι· διαβήματα ἐδραῖα καὶ ἀνυποσκέλιστα. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀξιαφηγητικώτατος, η, ον (< *ἀξιαφηγητικός < ἀξιαφήγητος) = ἄξιος ἀφηγήσεως, μνημονεύσεως· ἀξιαφηγητικώτατον ἐγχείρημα. Σιμοκάττης Θεοφ. (De Boor) V, 1,9.

ἀξιόγραφος, ον (< ἄξιος + γράφω) = ἀξιόγραπτος· ἀξιόγραφον θαῦμα. Θεοφάνης (De Boor) 440,8.

ἀξιολογέω -ῶ (< ἀξιόλογος) = κρίνω ἢ ὑμνῶ ἐπαξίως. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 203.

[Προβλ. καὶ ἐν Κουμαν., Ἀθησ. λ.].

ἀξιοκτήριος, ον (< ἀξιῶ) = ἱκανὸς ἀξιῶσαι· εὐαγγέλια νιοθεσίας ἀξιοκτήρια. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀξιοτικῶς, ἐπίρ. (< *ἀξιοτικός) = κατόπιν ἀξιώσεως, ἀπαιτήσεως· ἐπειρέψαμεν δὲ ἀξιοτικῶς τὸν τε πανυπερεντιμότατον δεσπότην. Ἀπόκαυκος Ἰω., Συνοδικὰ (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) 7.

ἀπαιωρίζομαι (< ἀπαιωρέομαι) = ἀνέρχομαι εἰς ὕψος αἰωρούμενος· τὰ μετεωρούμενα αὐθις καταχθόνια γίνεται, καὶ ἔμπαλιν τὰ περιπέζια ἀπαιωρίζεται. Σιμοκάττης Θεοφ. (De Boor) VI, 11,14.

[Var. lect. ἀπεωρίζεται].

ἀπαλειμμός, ὁ (< ἀπαλείφω) = ἐξάλειξις· κτηνῶν ἀπαλειμμός. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀπαλέτης, ὁ (< ἀπό + ἀλέτης < ἀλέω) = ὁ ἐκ τοῦ μύλου μετὰ τὴν

ἄλεσιν τῶν σιτηρῶν ἐπιστρέφων. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Κρήτῃ].

ἀπαλλακτήριος, ον (< ἀπαλλάττω) = ἀπαλλακτικός, ἱκανὸς ἀπαλλάξαι· εὐαγγέλια ἐκ τῆς δουλείας ἀπαλλακτήρια. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. ἀπαλλακτιάω, ἀπαλλακτής, ἀπαλλακτικός· καὶ διαλλακτήριος, καταλλακτήριος κλπ.].

ἀπανεμόμαι -οὔμαι (< ἀπὸ + ἄνεμος) = καταρρίπτομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καταστρέφομαι· ἀλλὰ πάντα ρίψας ἀπὸ ψυχῆς τὰ καλά, ἀπηνεμώθη ὁ πρῶην ἐπὶ τε σοφία καὶ συνέσει... θαυμαζόμενος. Νίκωνος Βίος (Λάμπρος) 196,24.

[Εὑρεται ἐν L.S.K. εἰλημμένον ἐκ τοῦ Ἑουσίου].

ἀπανούργητος, ον (< *ἀπανουργέω) = ἀγαθός· οὐ μιμεῖται τὴν ἐμφυτον καὶ ἀπανούργητον γλῶτταν. Ψελλὸς Μ., Ἐπιστ. (Kurtz) 75,22.

[Πρβλ. ἀπάνουργος, ἀπανούργευτος].

ἀπαράκλιτος, ον (< ἀ + παρακλίνω) = ἀσάλευτος, σταθερός· καὶ ἡ μὲν τέχνη τοῦ ἐπιχειρεῖν ἐφ' ἐκάτερα ὑποπίτος τε καὶ ἀληθεύουσα, ἡ δὲ ἀπλανής τε καὶ ἀπαράκλιτος. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 431,7. Μετὰ δὲ τὴν χρονικὴν αὐτῶν καὶ ἀπαράκλιτον ἐκείνην ἄσκησιν ἐπὶ τὸ κατὰ Λυδίαν Καλὸν Ὅρος. Ἁγ. Πέτρου, Βίος (Laurent) 70,1.

[Πρβλ. ἀμετάκλιτος, ἀνέγκλιτος, ἀσυνέκλιτος, ἀπαρέγκλιτος κλπ.].

ἀπαράγνωστος, ον (< *ἀπαραναγιγνώσκω) = ὁ ὑπὸ ἄλλου ἀναγιγνωσκόμενος· Θεοδόσιος δὲ ὁ βασιλεὺς εὐρίπιστος ἦν, παντὶ ἀνέμῳ φερόμενος, ὅθεν καὶ χάρταις ἀπαραναγνώστοις ὑπέγραψεν. Θεοφάνης (De Boor) 101,14. Δωρεὰν ὑπέβαλεν ἀπαραναγνώστον ἐκχωροῦσαν πρὸς δουλείαν Εὐδοκίαν. Αὐτόθι, 101,16.

[ap. crit. ἀπαραναγνώστωσ Ζ, ἀπαραναγνώστοις Υ].

ἀπαραναγνώστωσ, ἐπίρ. Πρβλ. προηγ.

ἀπαρείκαστος, ον (< ἀ + παρεικάζω) = ὃν δὲν δύναται τις νὰ παρεικάσῃ, παραβάλλῃ, παραλληλίσῃ· ἀσύγκριτος· λόγῳ καὶ ἀρετῇ τῆς καθ' ἡμᾶς, ἀπαρείκαστε καὶ ἀσύγκριτε. Ἀθηναϊκὰ (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) Ε', 214 (2,9).

ἄπαρκος, ον (< ἀπαρκῶ) = ὁ μὴ ἐπαρκής· ἀπαντα τὸν βίον μου ἐν ἀμελείᾳ διάγων πρὸς τὸ τέλος ἔφθασα ἄπαρκος ὁ δείλαιος. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 203.

ἀπαφεδρωνύμενον, τὸ (< ἀπὸ + ἀφεδρών) = κόπρος, ἀποπάτημα· ὅς καὶ ῥητῶς ἀπεφήνατο μὴ τὰ εἰσερχόμενα βλάπτειν ὡς ἀπα-

φεδρωνύμενα καὶ τῆς κοιλίας ἀπορροέμενα. Παντεχνῆς Ἰωάν. (Ἰ. Α. Παπαδ. - Κερ.) 281,4.

ἀπείλικτρον, τὸ (< ἀπειλίσσω) = τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐκτυλίσσουσι. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Κύπρῳ].

ἀπεκδέρω (< ἀπὸ + ἐκδέρω) = ἐκδέρω βίᾳ· ὃν μὴ δεξάμενοι Πέρσαι ἀπεξέδειραν. Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς ΙΙ, ΙΕ' 222.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ν. Λέξ. λ.].

ἀπελασμός, ὁ (< *ἀπελάζω) = ἀπελασία, διωγμός· πονηρῶν πνευμάτων ἀπελασμόν. Ἰ. Α. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀπελατήρ, ἦρος, ὁ (< ἀπελαύνω) = ὁ ἀποδιώκων· ὁ τῆς πτωχείας ἀπελατήρ. Ἰ. Α. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. ἐλατήρ < ἐλαύνω].

ἀπελατικός, ἦ, ὃν (< ἀπελάτης) = ὁ ἀνήκων τοῖς ἀπελάταις· ἢ σιδηρὰ καὶ ἀπελατικὴ κορύνη τῶν ξιφῶν. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β' 166,30.

[Εὔρηται ἐν Sophocles ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀπενιαυτιάζω (< ἀπενιαυτίζω) = ζῶ ἐν ἐξορίᾳ· τί πάσχειν εἰκὸς τοὺς ἐν ἀποδημίαις ἀπενιαυτιάσαντας; Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β' 41,2, καὶ Β', 18,6.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ἀθησ. λ.].

ἀπέξοινος, ον (< ἀπὸ + ἐξοινος) = ὁ παύσας νὰ εἶναι ἐξοινος, ὁ νηφάλιος. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 513.

[Νῦν ἐν Κύπρῳ λέγεται *πόξοιμος. Πρβλ. ἄνοιμος].

ἀπευδόκησις, ἦ (< ἀπευδοκέω) = ἀποδοκιμασία, ἀπαισιοδοξία· ἐπειγούσης δὲ αὐτὸν φροντίδος οἰκιακῆς, ἅμα δὲ καὶ ἀπευδοκῆσεως αὐτὸν ὠθούσης, ὡς οὐχ ὑγιαίνει τοῦ λοιποῦ εἰς γῆρας ἐλθὼν, ἄρας αὐτοῦ τὴν στρωμνὴν ἀνεχώρησεν. Διήγησις θαυμάτων (Ἰ. Α. Παπαδ. - Κερ.) 13,13.

[Πρβλ. δόκησις, εὐδόκησις, συνευδόκησις κλπ.].

ἀπευδοκιμέω -ῶ (< ἀπὸ + εὐδοκιμέω) = χάνω τὴν τύχην, τὴν εὐκαιρίαν· ὁ στρατηγὸς ἀπευδοκιμήσας ἐντεῦθεν πολεμίους ὑπεῖναι. Σιμοκάττης Θεοφ. (De Boor) VII, 5,1.

[Πρβλ. ἀπευδοκίμησις. Εὔρηται ἐν Sophocles ἐκ γλωσσαρίου].

ἀπηναιδευμένως, ἐπίρ. (< *ἀπηναιδεύομαι < ἀπὸ + ἀναιδεύομαι) = φερόμενος λίαν ἀναιδῶς· οἵπερ τὸ τῆς ζωῆς πλοῖον ἐν πολιτικοῖς ἔχοντες πράγμασιν ἀπηναιδευμένως οὕτω περὶ τὰ θεῖα φερόμεθα. Ἀκροπολίτης Γ. (Heisenberg) II, 71,16.

[Ὁ σχηματισμὸς ἐκ τοῦ μέσου παρακ. τῆς μετοχῆς. Πρβλ. ἠναγκασμένως, σεσωφρονισμένως κλπ.].

ἀπηγορίζω (< ἀπηγόριος) = ἀπαιωρέω· τοῖς ἀπηγορίζουσι καὶ θηριωδῶς τύπτουσιν. ᾠ. Αγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Προβλ. ἐπόμε. ἀπηγορισμός].

ἀπηγορισμός, ὁ (< ἀπηγορίζω) = ἀπαιώρησις· ἐντεῦθεν ἀπηγορισμοὶ καὶ ἀπηνεῖς κακίαι. ᾠ. Αγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Προβλ. προηγ.].

ἄπισσος, ον (< ἀ + πισσόω) = ἀπίσσωτος, μὴ ἀληθιμένος διὰ πίσεως· δύο ἀσκῶν εἶδη, ἄπισσον καὶ πεπισσωμένον. ᾠ. Αγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀπλωτός, ἡ, ὄν (< ἀπλόω) = ἐκτεταμένος· ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπλωτὸν εἰς τὸ ἔδαφος. Διήγησις θαυμάτων (ᾠ. Παπαδ. - Κερ.) 47,29.

[Προβλ. ἀπλωσις, ἀπλωτέον, ἀπλωτικός καὶ Νεοελλ. ἀπλωτά, ἐπίρ. = φαρδιά· πλατιά].

ἀποβαρβαρόμαι -οῦμαι (< *ἀποβαρβαρόω < ἀπό + βαρβαρόω) = καθίσταμαι τελείως βάρβαρος, ἀπολίτιστος· καὶ ὅλως τὰ πρὸς τῆς τυραννίδος ἀπαχθέντα καὶ ἀποβαρβαρωθέντα εἰς σχῆμα... ἐπανασώσασθαι. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Α', 322,8, εἶπερ μὴ ἀπεβαρβαρώθησαν ὑπὸ τῆς κρατούσης ἰταλικῆς τυραννίδος. Αὐτόθι Β', 318,5.

[Προβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., ᾠ. Αθησ. λ.].

ἀποβαρβάρωσις, ἡ (< *ἀποβαρβαρόω) = ἀγροικία· τῶν καθ' ἡμᾶς ἄρχει πόλεων ἡ πάλαι θρυλουμένη ἀποβαρβάρωσις. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 208,12, ἡ πάλαι τεθρυλημένη τῶν Ἑλλήνων ἀποβαρβάρωσις παραβιάζεται πλείστους μεταναστεύειν ἐκ πόλεως ἐπὶ πόλιν. Αὐτόθι Β', 292,12.

[Προβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., ᾠ. Αθησ. λ.].

ἀπόβλυσμα, τὸ (< ἀποβλύζω) = ἔμετος· πάντα τὰ τῆς τότε ζάλης τῶν λογισμῶν ἀποβλύσματα. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 80,22.

[Προβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., ᾠ. Αθησ. λ.].

ἀποβραβεύω (< ἀπό + βραβεύω) = ἀπονέμω τι εἰς τινα ὡς βραβεῖον· οὐκ εἰκαίως τούτῳ ἀποβραβεύσει τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. ᾠ. Απόκαυκος Ἰω., ἔργα (ᾠ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 850 (292,1).

ἀπογαμβρεύομαι (< ἀπό + γαμβρεύομαι) = ὑπανδρεύομαι· ἡ ἐξ Οὐγγρων μὲν ὄρμητο, ἀπεγαμβρεύθη δὲ τῷ βασιλεῖ Ἰσαακίῳ μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τελευτήν. ᾠ. Ακροπολίτης Γ. (Heisenberg) Ι, 13,2.

[Προβλ. ἐπιγαμβρεύομαι Mat. 22,24].

ἀποδιπλόομαι -οῦμαι (< ἀπό + διπλόομαι) = « ξεδιπλώνω » τὸν

ὄφιν σφοδρῶς καὶ εὐθέως ἄκων ἀπεδιπλοῦτο καὶ εἰς τὴν γῆν ἐξήπλου. Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (Preger) 304,13.

[Εὑρεται ἐν L.S.K. καὶ L.S.S.J. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀποδοτήριος, ον (< ἀποδοτήρ) = ἀποδοτικός· εὐαγγέλια ἀθανασίου κληρονομίας ἀποδοτήρια. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀποθάμνιον, τὸ (< ἀπό + θάμνος) = τὸ ἀπομένον ἀπὸ τῶν ἀποκοπτομένων θάμνων. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Καρπάθῳ].

ἀποθερμαίνω (< ἀπό + θερμαίνω) = παύω θερμαίνων· καὶ τὸ ζέον τῆς πίστεως ἀπεθέρμανεν. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 369,18.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κουμαν., Ἀθησ. λ. Ἐπίσης καὶ ἀπόθερμος, ἀποθέρμανοις].

ἀποθέσπισμα, τὸ (< ἀποθεσπίζω) = χρησιμοδοσία· ἀλλ' οὐ παρὰ τοῦτο εἶποιμ' ἂν προφητικῆς ἐπιπνοίας ἀποθέσπισματα τὰ Σφίγγος κελαινῆς γῆρον ἐκμιμούμενα φοιβάσματα. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 188,3.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κουμαν., Ἀθησ. λ. Ἐπίσης καὶ ἀποθέσπισις].

ἀποθυμαίνω (< ἀπό + θυμαίνω) = ἀνακόπτω τὴν ὁρμήν· ἔρριπτον τὰ ξύλα καὶ ἀπεθύμαινον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ οὐκ ἐσπαράσσοντο οἱ θεμέλιοι. Διήγησις (Preger) 108,5.

[ἀπεθήμαιναν Ottobon. 309, ἀπέθυμον Vind. 77, ἀπωθούμενοι Comb.].

ἀποκαθισμός, ὁ (< ἀποκαθίζω) = ἀπομόνωσις· εἰς ποινὴν ἀποκαθισμοῦ. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 62,17.

[Πρβλ. ἀποκάθισμα].

ἀποκάρπιον, τὸ (< ἀπό + καρπός) = τὸ περιλειπόμενον ἐκ τῶν συγκομιζομένων καρπῶν. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Πρβλ. ἀποκαρπίζω. Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Καταφυγίῳ Μακεδονίως].

ἀποκεντάω -ῶ (< ἀπό + κεντέω) = διατρυπῶ, ἀσχημονῶ· εἰσιτήκει ἐπὶ τῆς σκηνῆς λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκεντῶσα τοῖς τε διάπειραν αὐτῆς ἔχουσιν. Προκόπιος, Ἀνέκδ. (Haugy) 9,23.

[Παρὰ τοῖς Ο' (Ἀριθμοί, ΚΕ', 8) εὑρεται ἀπεκέντησεν, ἐξ οὗ ἐν L.S.K. καὶ L.S.S.J. εἰσήχθη ὁ τύπος ἀποκεντέω, τῇ ἐπιδράσει βεβαίως τοῦ ἀπλοῦ κεντέω. Δῆλον ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶναι ἀποκεντάω. Ἐνταῦθα παρατηρεῖται μετάστασις ἐκ τῆς εἰς -έω συζ. (κεντέω, ἀπλοῦν) εἰς τὴν εἰς -άω (ἀποκεντάω, σύνθ.). Πρβλ. καὶ Νεοελλ. κεντάω].

ἀπόκυμα, τὸ (< ἀπό + κύμα) = τὸ τελευταῖον κύμα, μικρὰ ἀπόστασις. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Χίῳ. Πρβλ. καὶ ἀποκυματίζω].

ἀπολαυστῶς, ἐπίρ. (< ἀπολαυστός) = ἀπολαυστικῶς· ἐξ ὅλης σου

τῆς ψυχῆς, τουτέστιν ἀπολαυστῶς. Σχολάριος Γενν. (Λάμπρος) 47,11.

ἀπολιχμάζομαι (< ἀπολείχω, ἀπολιχμάομαι)=λείχων ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος· ἐπὶ τῷ στήθει γὰρ καὶ τῇ κοιλίᾳ πεπόρευσαι καὶ τὸν τῆς γῆς ἀπολιχμάζη χούν. Ψελλὸς Μ. Λόγοι (Kurtz) 353,7.

ἀπομείλιξις, ἡ (< ἀπομειλισσομαι)=καταπράυνσις, καθησύχασις· οὐδεμία οὐδαμόθεν οὔτ' ἀπομείλιξις οὔτ' ἐξιλέωσις. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 317,19.

ἀπομερίμνωσ, ἐπίρ. (< *ἀπομέριμνος < ἀπομεριμνάω)=ἄνευ μερίμνης· οἱ μὲν γὰρ ἀπομερίμνωσ τὸ διάψαλμα ἠρομηνεύκασιν. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 375,13.

ἀπομύλιον, τὸ (< ἀπό+μύλος)=τὸ ἀπομένον ἄλευρον ἀπὸ τὴν ἄλεσιν νεοχαραχθέντος μύλου. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.
[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Κῶ].

ἀπονύκτερος, ον (< ἀπό+νύκτερος)=ὁ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς παραμείνας ἔκτος τοῦ οἴκου. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Μάνη. Περβλ. ρ. ἀπονυκτερεύω].

ἀποξενίζω (< ἀποξενόω)=ἀποξενόω· εἰς ἀνακάλεσιν ἀποξενισθέντων κακῶς ὑποστατικῶν. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 85,2.

[Εὔρηται ἐν L.S.K. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀπόξυλος, ον (< ἀπό+ξύλον)=σκληρὸς ὡς ξύλον· κατὰ τοὺς ἀποξύλους τῶν ἱατρῶν. Ἀθηναϊκὰ ('Α. Παπαδ. - Κερ.) Ε', 214 (2,4).

[—>ἀποξυλόομαι].

ἀποπαγδομαι -οὔμαι (< ἀπό+παγδόω)=παγώνω τελείως· τῇ τοῦ ἀέρος ψυχρότητι ἀποπαγωθεῖς, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Ἀγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Εὔρηται ἐν Κομμαν., Ἀθησ. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀποπεταλόομαι -οὔμαι (< ἀπό+πεταλόω)=ἐξάγω τὰς πλάκας ἢ τὰ φύλλα δι' ὧν εἶναι τι ἐστρωμένον· τοῦ Ξηρολόφου κίονος ἀπεπεταλώθη μέρος. Θεοφάνης (De Boor) 226.14.

[Περβλ. καὶ ἐν Κομμαν., Ἀθησ. λ.].

ἀπόπλευσις, ἡ (< ἀποπλέω)=ἀποχώρησις διὰ πλοίου· τοὺς μὲν τοῦ λαοῦ χῶραι ἀλλοδαπαὶ δι' ἀποπλεύσεως ὑπεδέξαντο.

[Περβλ. ἀποπλευστέον].

ἀπόπλουσις, ἡ (< ἀπόπλους)=ἀπόπλους· περὶ τῆς εἰς τὸν Βυζάντιον τοῦ ὀσίου πατρὸς Πέτρου ἀποπλούσεως καὶ ζάλης. Ἀγ. Πέτρου Θαύματα (Laurent) 6 (τίτλος).

ἀποπνιγή, ἡ (< ἀποπνίγω)=ἀπόπνιξις· τὴν τῶν διωκτῶν στηλιτεύσας ἀποπνιγήν. Ἀγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Περβλ. ἀποπνιγμός].

ἀποπτυστικός, ἡ, ὄν (< ἀπόπτυστος) = ἀποπτύων, ἀποβάλλων ὡς ἀποπτυστικὴν εἰδῶν καὶ ἐιέρων προσληπτικὴν. Ἐπιτομὴ Γ. (Heisenberg) II, 76,18.

[Περβλ. ἀποπτυστήρ, ἀποπτύστης].

ἀπόριστος, ὄν (< ἀπορέω) = ὁ ἄνευ πόρων εὐπόριστα καὶ τὰ ἀπόριστα πέφηνε. Ψελλός Μ., Ἐπιστ. (Kurtz) 196,1.

ἀπορρηχία, ἡ (< ἀπό + ρηχία) = ἡ ὑποχώρησις τῆς πλημμυρίδος, ἄμπωτις. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Ρόδῳ].

ἀποσινάδιον, τὸ (< ἀπό + σινιάζω) = τὰ πίτυρα καὶ ἀποκοσκινίσματα. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Λευκάδι].

ἀποσκαφή, ἡ (< ἀποσκάπτω) = μικρὸς χάνδαξ διορίζων τὰ σύνορα ἀμπελώνων ἢ ἀγρῶν. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 514.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Σκιάθῳ καὶ Μαδύτῳ].

ἀποσκυλακῶ (< ἀπό + σκύλαξ) = κακομεταχειρίζομαι, κακῶς ἐκδιώκω τινά. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 515.

[Μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀποδιωκομένων σκυλάκων].

ἀποταλαρόω -ῶ (< ἀπό + *ταλαρόω < τάλαρος) = ἐξάγω ἐκ τοῦ ταλάρου (= τυροκομικὸς κάλαθος) τὸν τυρόν. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 515.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Κύπρῳ].

ἀποτινάζομαι (< *ἀποτινάζω < ἀποτινάσσω) = ἐκτινάσσομαι, ἀπομακρύνομαι ἀποτινάζονται μὴ πάλιν ὡς ὁ κύων εἰς τὸν ἴδιον ἐμετὸν ἐπανακάμψωσι. Κῶδιξ Μεσο. (Cantarella) 113,3.

[ἀπεινάζονται cod. Περβλ. καὶ Νεοελλ. ἀποινάζω].

ἀποτιτής, ὁ (< ἀποτίω) = ὀφειλέτης χρημάτων ἀποτιτήν. Ἀποστόλης Μ. (Noiret) LXXIX, 93.

ἀποτοξάζομαι (< ἀποτοξεύω) = ἐκτοξεύω ὡσεὶ βέλος... ταύτην ἀπειτοξάζετο. Ἀπόκαυκος Ἰω., ἔργα (Ἰ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 850 (254,12).

ἀπότριβος, ὄν (< ἀποτριβω) = ὁ διὰ τριβῆς, χρήσεως φθαρεῖς. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 515.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Κύθνῳ καὶ Λακωνικῇ].

ἀποτριγχόομαι -οῦμαι (< *ἀποτριγχώω < ἀποθριγκόω) = ἀποτεριγχίζω, περιφράττω ἀποτεριγχωμένα ἐδόκει εἶναι—Τῷ μῆτε ἀποτεριγχωμένον μῆτε τῇ φύσει δυσπρόσιτον εἶναι. Προκόπιος, κτίσμ. (Haury) IV 2,3· IV 9,17· V 7,7· VI 6,3.

[Περβλ. καὶ ἐν L.S.K. ρ. ἀποθριγκόω].

ἀποφοίβασμα, τὸ (<ἀποφοιβάζω)=χρησμός, ἀγγελία· ἀλλὰ καὶ τὸ περὶ τῆς ἀπολήψεως τῶν ὀβολῶν ἀποφοίβασμα ὡς ψευδὲς ὑπόχαλκον ἄλλως ἐθεσπιώθησας. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 200,22.

[Περβλ. καὶ ἐν Κορυμάν., Ἀθησ. λ.].

ἀποχειροτόνητος, ον (<ἀποχειροτονέω)=ὁ πεπαυμένος τῆς ἀρχῆς· γίνεται διωμοσία ἐφ' ᾧ Ὁρμίσδαν ἀποχειροτόνητον εἶναι καὶ ἰδιώτην ἀντὶ βασιλέως τεκταίνεσθαι. Σιμοκάττης Θεοφ. (De Boor) IV, 1,6.

[Περβλ. ἀποχειροτονητέον, ἀποχειροτονία].

ἀπόψημα, τὸ (<ἀποψάω)=ἀποσπόγγισμα· καὶ με βαλανεῖον εἶχεν καὶ τὰ ἀποψήματα μετὰ τὴν λοῦσιν αὐτοῖς ἐπαναπαυόμενον. Ἀπόκαυκος Ἰω., ἔργα (Ἀ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 851 (271,2).

[Περβλ. καὶ ἐν L.S.K. καὶ L.S.S.J. λ.].

ἀπρόσβολος, ον (<ἀ+προσβάλλω)=ἀπρόσβλητος· τὰ κερασφόρα (ζῳά εἰσιν) ἀπρόσβολα ἐπιβούλων. Ἀγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀπροθέσμως, ἐπίρ. (<ἀπρόθεσμος)=ἐν ἀορίστῳ χρόνῳ· καὶ ταῦτα δσημέραι ὀρῶντες ἀπροθέσμως τὸν θάνατον ἐπιόντα. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Α', 207,4.

[Περβλ. καὶ ἐν Κορυμάν., Ἀθησ. καὶ Ν. Λέξ. λ.].

ἀραβιανός, ὄν (<Ἀραβία)=ἀραβικός· ἀραβιανὸν γένος. Ἐκκλ. λέξ. (Ἀ. Παπαδ.) ΝΔ', 54.

ἀργυροελάτη, ἡ (<ἄργυρος+ἐλάτη)=ἐλάτη ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένη· ἦντινα χυμευτὴν ὑπάρχουσαν καὶ ἀργυροελάτην καθάραν. Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (Pregler) 204,2.

ἀργυρός, ἄ, ὄν (<ἄργυρος)=ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος· τοῦ ἀργυροῦ κρατῆρος. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 138,1· 11,4· 44,4.

[Περβλ. καὶ ἐν Sophocles λ. ὡς κύριον ὄνομα].

ἀρδικός, ἡ, ὄν (<ἄρδω)=ὁ ἀρδεύων, ποτίζων· τὰ ἀρδικὰ πηγαῖα νάματα. Ἀγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἄρεις, ἡ (<ἀρέσκω)=ἀρέσκεια· ἀρέσει τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχιμανδρίτου. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 3,9.

[Περβλ. Νεοελλ. ἀρεσιά. Εὔρηται καὶ ἐν L.S.S.J. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀρηκόν, τὸ (<Ἄρης)=κεραυνός· κεραυνὸς δὲ ἐστὶν ὅπερ οἱ ἰδιώται λέγουσιν ἀρηκόν. Καναβούτζης Ἰωάν. (Lehnerdt) 44,19.

[Παράγεται ἐκ τοῦ Ἄρεως, θεοῦ τοῦ πολέμου, τῆς καταστροφῆς, τοῦ πυρός, εἶτα δὲ κατήντησε νὰ σημαίνει τὸ ἐξ οὐρανοῦ (ἐκ θεοῦ) πῦρ].

ἀριθμίζομαι (< *ἀριθμίζω < ἀριθμέω) = ἀριθμοῦμαι· *ἠριθμίζοντο γενεαί.* Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀριστητήριον, τὸ (< ἀριστάω) = αἴθουσα ἐν ἧ ἥσθιον οἱ μοναχοί, ἢ τραπεζαρία· οὕτω τε ἐν τῷ *ἀριστητηρίῳ* εἰσιόντες καὶ τὸν ὄρθέντα ψαλμὸν μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ μικρᾶς εὐχῆς ἐκπεράναντας καθῆσθαι τε κατὰ τάξιν. Ἰωάννης μοναχὸς (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) 38,25.

[Εὑρεται καὶ ἐν L.S.K., ἐξ ἀδήλου πηγῆς, ἐν δὲ L.S.S.J. ἐξ ἄλλου συγγραφέως].

ἀριστοεργός, ὄν (< ἀριστος + ἔργον, ἀριστουργός) = ὁ ἀριστα ἔργα ποιῶν· *εἶτα σὺ οὐ θαυμάζεις καὶ δι' ἐπαίνου τίθεις πολλοῦ τὸν ἀριστοεργὸν ἡμέτερον Κομνηνόν;* Ἀπόκαυκος Ἰω., ἔργα (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) ΙΑ', 851 (276,13).

ἀρίφωτος, ὄν (< ἀρί + φῶς) = λαμπρός· *δεξαμένη ἐκείνου τὴν αἴγλην τὴν ἀρίφωτον.* Τζέτζης Ἰω. (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) 95,23.

[Περβλ. ἀρίγνωτος, ἀρίδακρυς, ἀρίδηλος, ἀριζήλευτος, ἀριήκοος, ἀρίπικρος, ἀρίσημος, ἀριστάφυλος, ἀρισφαλῆς, ἀριφανής, ἀριφραδύς κλπ. Ἐπίσης: ληξίφωτος, αὐξίφωτος, πλησίφωτος, λειψίφωτος, ἄμφωτος, εὐγόμεφωτος, ποληγόμεφωτος, τρισσόφωτος κλπ.].

ἀρκεστός, ἦ, ὄν (< ἀρκέω) = ἀρκετός· ἔφη δὲ ὅτι οὐκ ἔχουσιν τὴν *ἀρκεστὴν* ζωὴν. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 99,7.

[Περβλ. ἀρκεσίμος, ἀρκεσμα].

ἀρμομελετομοῦμαι (< ἀρμός + μέλος + τομάω < τέμνω) = κόπτομαι τοὺς ἀρμούς καὶ τὰ μέλη, διαμελίζομαι. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 204.

ἀρνησίκοσμος, ὄν (< ἀρνησις + κόσμος) = ὁ ἀρνούμενος τὸν κόσμον· *ἀρνησίκοσμος παῖς λιπῶν γῆς καλύβην | ἐν οὐρανοῖς ἔπηξε καινὴν καλύβην.* Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[Περβλ. ἀρνησίθεος, ἀρνησίσταυρος, ἀρνησίχριστος, ἀρνησίθρησκος (Νεοελλ.) κλπ.].

ἀροτήριον, τὸ (< *ἀροτήριος < ἀροτήρ) = τὸ κατάλληλον πρὸς ἀροτρίαισιν, ἦτοι τὸ ἀροτρον. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 515.

[Νῦν ἐν Καππαδοκίᾳ λέγεται *ἀλετήρι*.].

ἀρρεύστωσις, ἦ (*ἀρρευστόω < ἄρευστος) = τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς ρευστόν· ἦ τοῦ μολύβδου *ἀρρεύστωσις* καὶ ἦ τοῦ κατιτέρου *ἀτρίστωσις*. Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 323,1.

[Περβλ. Renauld, Lex. p. 17. Εὑρεται καὶ ἐν L.S.K. ἐξ ἀδήλου πηγῆς].

ἀρρητουργία, ἦ (< ἀρρητος + ἔργον) = ἀρρητοποιία, προᾶξις ἀρρητος, ἀθέμιτος, βδελυρά· *ἀρρητουργίαις* καὶ *μυσαροῖς ἔργοις* ἐτέ-

ροις καὶ ἐναγέσιν ἢ πάντολμος ἐκείνη ψυχὴ ἐκθύμως προσανεί-
χεν. Νίκωνος Βίος (Λάμπρος) 194,27.

[Εὔρηται ἐν L.S.K. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀρρύπωτος, ον (< ἄ + ῥυπόω) = μὴ ρυπαρός, καθαρός· ἵνα καθαρά
καὶ ἀρρύπωτα προσφέρειν. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 90,25.

[ἀρύπωτα cod. Περβλ. καὶ ἐν L.S.K. λ. ἀρρύπαντος].

ἀρρυπώτως, ἐπίρ. (< ἀρρύπωτος) = καθαρώς· φωναὶ εἰς θεὸν ἀρ-
ρυπώτως εἰς εὐαρέστησιν αὐτοῦ. Κῶδιξ Μεσσ. (Cantarella) 95,10.

[Περβλ. προηγ.].

ἄρτοβόλος, ὁ (< ἄρτος + βάλλω) = τὸ πτυάριον δι' οὗ βάλλουσι,
οἰπτουσι τοὺς ἄρτους εἰς τὸν φοῦρον. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ
ΚΘ', 515.

[Οὔτω νῦν λέγεται ἐν Μεγίστη. Περβλ. καὶ ἄρτοφόρος, ἄρτοφόριον,
ἄρτοκόπος κλπ.].

ἄρτοδαισία, ἡ (< ἄρτος + δαίνυμι) = ἄρτοκλασία· ἐν ταῖς τοιαῖσδε
ἄρτοδαισίαις εἰώθασιν οἱ στρατιῶται τοῦ συνειθισμένου σταθμοῦ
τὸ τεταρτημόριον ἀποτέμνεσθαι. Προκόπιος (Haury) III, 13,15,19.

[Περβλ. γαδαισία, γαμοδαισία, πολυδαισία, γεωδαισία κλπ.].

ἄρτυματιαῖος, α, ον (< ἄρτυμάτιον, ἄρτυμα, ἄρτύω) = ἵκανὸς
νὰ ἄρτύση, εὐτρεπίση· ἀρχιερεὺς πηγαῖος, ἄρτυματιαῖος. ὙΑγ.
Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀρχαιόκτιστος, ον (< ἀρχαῖος + κτι(ζω)) = ὁ πάλαι κτισθεὶς τῆς
ἀρχαιοκτίστου φάλαγγος (τῶν θείων ἀσωμάτων). ὙΑγ. Νεόφ.
(Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Περβλ. νεόκτιστος, πρωτόκτιστος].

ἀρχαιότευκτος, ον (< ἀρχαῖος + τεύχω) = ὁ πάλαι κατασκευασθεὶς
τειράβηλα ἀρχαιότευκτα. Θεοφάνης (De Boor) 494,30.

[Περβλ. νεότευκτος, πρωτότευκτος].

ἀρχετήριος, ον (< ἄρχω) = ἵκανὸς νὰ ἄρξη, νὰ ἡγηθῆ· παιδίον,
καθολικῆς νεκρῶν ἀναστάσεως ἀρχετήριον. ὙΑγ. Νεόφ. (Τσικνό-
πουλος) Κ', 97 κέξ.

ἀρχιεπής, ἐς (< ἄρχω + ἔπος) = ὁ ἀρχόμενος τοῦ λόγου· ὁ σοφὸς
πᾶσιν ἀρχιεπής. Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς II, IH', 87.

[Περβλ. καλλιεπής, θελξιεπής, θερσιεπής, τερψιεπής κλπ. Προτεινο-
μένη διόρθωσις ἀρτιεπής].

ἀρχιεραρχέω -ῶ (< ἀρχιεράρχης) = ἀρχιεραρχεύω, εἶμαι ἀρχιερεὺς.
Εὐθυμίου Βίος (De Boor) XVI, 13· 15.

ἀρχισπορεύς, ὁ (< ἀρχι- < ἄρχω + σπορεύς) = ὁ πρῶτος σπορεύς
(Χριστός), ὁ καλὸς ἀρχισπορεύς. ὙΑγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ',
97 κέξ.

ἀρχίτεχνος, ον (<ἀρχι-+τέχνη)=ὁ τὸ πρῶτον χρησιμοποιήσας τὴν τέχνην· τοὺς ἀρχιτέχνους ἀνθρώπους. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Διάφορον τῷ ἀρχιτέχνης].

ἀρχίφωτος, ον (ἀρχι-+φῶς)=ἡ ἀρχή, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός· καὶ σὺ μὲν, Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα. Ἀνθολογία (Christ. - Pagan.) 106. Ἀρχίφωτον ἀπαύγασμα τῆς θεϊκῆς δόξης. Ὑμνογρ. (Σ. Εὐστρ.) Θ', 350.

[Εὐρεται ἐν L.S.K. ἐξ ἄλλης μαρτυρίας. Περβλ. ἀρίφωτος].

ἀσβεστοποιέω -ῶ (<ἀσβεστος+ποιῶ)=ποιῶ τι ἀσβεστον, ἀτελείωτον, αἰώνιον· ἀθροῖσαι εἰς τὸ ἀσβεστοποιῆσαι. Ἁγ. Πέτρου Θαύματα (Laurent) 46,6.

ἀσεβάρχια ἡ (<ἀσεβάρχης <ἀσέβεια+ἄρχω)=πλήρης ἀσέβεια· ἐρυθροειδῆ βυθὸν ἀσεβαρχίας. Ἰαμβοὶ (Schirò) 206,146.

ἀσημοποιία, ἡ (<*ἀσημοποιέω <ἀσημος+ποιέω)=ἡ περὶ τὸν ἀσημον, χρυσὸν ἐνασχόλησις· καὶ ἔργον αὐτῷ οὐδὲν ἢ τὰ τῆς ἀσημοποιίας συνθήματα. Ψελλὸς M., Λόγοι (Kurtz) 322,23.

[Εὐρεται ἐν L.S.K. εἰλημμένον ἐκ τοῦ λέξ. τοῦ Du Cange, ἐν ᾧ παρέχεται ἡ ἐρμηνεία: ἡ δι' ἀλχημείας ἐξ εὐτελῶν μετάλων κατασκευὴ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἀσήμου].

ἀσμάτισμα, τὸ (<ἀσματιζω)=ἄσμα ἀδόμενον· οἷά (sic) περ ἀσμάτισμα τοῦ Δαυὶδ λέγει. Ἰαμβοὶ (Schirò) 204,98.

ἀσματόπλοκος, ον (<ἄσμα+πλέκω)—ὁ οἶονεὶ δι' ἄσμάτων πλεκόμενος, ὁ ἐξ ἄσμάτων ἀποτελούμενος· δεῦτε στέφος λαμπρὸν ἀσματόπλοκον τῷ μάρτυρι πλέξωμεν. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[Περβλ. ἀσματογράφος, ἀσματοκάμπτης, ἀσματολόγος, ἀσματοποιὸς κλπ.].

ἀσπιδόγονος, ον (<ἀσπίς+γεννώμαι)=ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἀσπίδος, πονηρὸς (μετφ.) ὡς ὁ ὄφης, ὁ Σατανᾶς· πῶς, ἀσπιδόγονε, αὐτός... τάφῳ γειννιῶντας ἀνισιᾶ; Διήγησις θαυμάτων (Ἁ. Παπαδ. - Κερ.) 63,16.

[Περβλ. ἀσπιδόδηκτος, ἐνθα ἀσπίς = ὄφης φαρμακερὸς τῆς Αἰγύπτου].

ἀστακόθηρον, τὸ (<ἀστακὸς+θήρα)=δίκτυον, χρησιμοποιούμενον πρὸς ἄγραν ἀστακῶν. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 516.

[Οὕτω νῦν λέγεται ἐν Θράκη Σηλυβρίας].

ἄσταυρος, ον (<ἄ+σταυρός)=ὁ μὴ φέρων σταυρόν· ἐνίοι τῶν νέων συγκλητικῶν ἄσταυροὶ τε καὶ ἄβλαττοι. Ψελλὸς M., Ἐπιστ. (Kurtz) 152,28.

άστεράρχης, ὁ (<άστήρ+ἄρχω)=ὁ ἄρχων τῶν ἀστέρων· ἄρ' οὐ παριστόρηντο τῇ ξυνωρίδι | τῶν ἀστεράρχων οὐρανοδρόμων δύο ; Ἰαμβοί (Schirò) 202,59.

[Εὔρηται καὶ ἐν L.S.K. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

άστεροφάνεια, ἡ (<άστεροφανής)=τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων· σοφοὶ μετὰ ἀστεροφανείας ἐπεδήμησαν. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Εὔρηται καὶ Sophocles ἐξ ἄλλης πηγῆς].

άστραπόκαυστος, ὄν (<άστραπή+καίω)=ὁ καεὶς ὑπὸ ἀστραπῆς· ἀστραπόκαυστος γέγονε παρὰ τῆς θείας ὀργῆς. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. ἀστραπόβλητος, ἀστραπόπληκτος, ἀστραπόφρικτος κλπ.].

άστραπόμορφος, ὄν (<άστραπή+μορφή)=λαμπρὸς ὡς ἀστραπή· ἡ ἀστραπόμορφος καθαρότης τῆς ψυχῆς. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ἁθησ. λ. ἀστραπήμορφος. Πρβλ. ἐπίσης: ἀστραπηφόρος, ἀστραπόβλητος, ἀστραπόκλητος, ἀστραποβροντοχαλαζορεϊθροδάμαστος, ἀστραποῦφαντος, ἀστραπόφρικτος κλπ.].

άστρομαγικός, ἡ, ὄν (<άστήρ+μαγικός)=ὁ ἐξ ἀστέρων μαγικῶν· ἀστρομαγικὸν δαιμόνιον. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

άσύνθλαστος, ὄν (<ἄ+συνθλάω)=ἄσύντριπτος· τὴν κεφαλὴν ὕμῶν τηροῦντες ἀσύνθλαστον. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. ἄθλαστος, ἀπερίθλαστος, κεφαλόθλαστος, νευρόθλαστος, δύσθλαστος, εὐθλαστος κλπ.].

άσύνοφρυς, υ (<ἄ+σύνοφρυς)=προσηνής, γλυκὺς· ἐξάετες φιλέουσά με μειλιχίως ἀσύνοφρυς. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 387,347.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ἁθησ. λ. Ἐπίσης ἐν Κορυμαν., Ν. Λέξ. λ. ἀσυνοφρύωτος].

άτέλετος, ὄν (<άτελής)=μὴ ἐνεχθεὶς εἰς τέλος, πέρας· προεικόνημα ἀτέλετον. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

άτεχνογράφως, ἐπίρ. (<*άτεχνογράφος)=ἄτέχνως γράφων· ἀτεχνογράφως συνέταξα. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

άτμόπνοος, ὄν (<ἄτμός+πνοή, πνέω)=ὁ ἄτμοὺς πνέων, ἀναδίδων· ἐρνυθροβαφῆ αἵματα ἀτμόπνοα. Ἐκκλ. λέξ. (Ἁ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[Πρβλ. ἀλίπνοος, μελίπνοος, πυρίπνοος, ῥοδόπνοος, θεόπνοος, πύρπνοος κλπ.].

άτρίστωσις, ἡ (<άτριστόω)=σκλήρυνσις· ἡ τοῦ μολύβδου ἀρρεῦ-

στωσις καὶ ἡ τοῦ καπιτιέρου ἀτριτωσις. Ψελλὸς M., Λόγοι (Kurtz) 323,1.

[Πρβλ. καὶ Renauld, Lex. σ. 20].

αὐθημέρως, ἐπίρ. (< αὐθήμερος) = αὐθημερόν· τὸν ναὸν τὸν αὐθημέρως λυόμενον. ᾠδ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) K', 97 κέξ.

αὐθορμάω -ῶ (< αὐτός + ὀρμάω) = ὀρμῶ ἐκουσίως· πρὸς τὴν ἀλήθειαν αὐθορμήσωμεν. ᾠδ. Ἀκροπολίτης Γ. (Heisenberg) II, 101,6.

[Πρβλ. αὐθόρμητος, αὐθορμήτως].

αὐλίσκιον, τὸ (< αὐλίσκος) = αὐλίσκος. Φ. Κουκουλές, ΠΑΑ ΚΘ', 516.

[Οὗτω νῦν λέγεται ἐν Εὐρυτανίᾳ. Ἐν Ἠπειρῷ αὐλίσκι λέγεται μικρὸς σωλὴν διὰ τοῦ ὁποίου ἐκ τοῦ βυτίου ἢ τοῦ ληνοῦ ἐκρέει ὁ οἶνος].

αὐτείδωλον, τὸ (< αὐτό + εἶδωλον) = αὐτὸ τὸ ἴδιον εἶδωλον· αὐτείδωλον ἐγενόμην τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου βλάπτων. ᾠδ. Ἐκκλ. λέξ. (ᾠδ. Παπαδ.) ΝΔ', 209.

[Πρβλ. αὐτεῖκελος, αὐτειρήνη κλπ. Ἐπίσης καὶ ἐν Κομμαν., Ν. Λέξ. λ.].

αὐτοβαδίζω (< αὐτός + βαδίζω) = βαδίζω ἄνευ ἀλλοτρίας τινὸς βοήθειας· αὐτοβαδιούντων τῶν ποδῶν, πρὸς τὴν σὴν ἔδραμον ἀριστοκρατίαν. ᾠδ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) K', 97 κέξ.

αὐτογλώσσω, ἐπίρ. (< *αὐτόγλωσσοσ) = δι' ἰδίας γλώσσης, προφορικῶς· καὶ γράμμασι καὶ αὐτογλώσσω ἐμοὶ ἀντεπέσαξεν. ᾠδ. Ἀθηναϊκὰ (ᾠδ. Παπαδ. - Κερ.) Ε', 214 (2,4).

[Πρβλ. αὐτογλώχιν].

αὐτοδεσπότης, ἐπίρ. (< αὐτοδέσποτος) = ἰδίᾳ βουλήσει· σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰὸν | φῶς αὐτολαμπές καὶ παρεκτικὸν φάους | ὑπάρχον ἤκεσ ἐμφοροῦν ἀποστόλοις. ᾠδ. Ἀνθολογία (Christ-Pagan.) 217,6.

[Εὑρεται καὶ ἐν L.S.K. ἐξ ἀδήλου πηγῆς].

αὐτοθεωρός, ὄν (< αὐτός + θεωρός) = ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεωρῶν· αὐτήκοοι γὰρ τῶν τοιούτων γραμμάτων καὶ αὐτοθεωροὶ ἐπὶ τῆς Καβάλας καθεστήκαμεν. Εὐθυμίου Βίος (De Boor) XIII, 20.

αὐτοκατάδικος, ὄν (< αὐτός + κατάδικος) = ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικασθεὶς· ὁ Κάιν αὐτοκατάδικος γίνεται. ᾠδ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) K', 97 κέξ.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κομμαν., Ν. Λέξ. λ.].

αὐτοκατάμαυρος, ὄν (< αὐτός + *κατάμαυρος) = ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τελείως μέλας γενόμενος· ἰμάτιον αὐτοκατάμαυρον. ᾠδ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) K', 97 κέξ.

αὐτοκόλαστος, ον (< αὐτός + κολάζω) = ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κολαζόμενος· *αὐτοκόλαστοι ὑπάρχοντες, μηδὲν εἰρηνεύοντες.* Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

αὐτοκόνδυλος, ον (< αὐτός + κόνδυλος) = ὁ γράφων τῇ ἰδίᾳ χειρὶ, ὁ μὴ χρησιμοποιοῦν γραμματέα· *ἐχοῦν σε μηδένα ἔχειν νοτάριον, ἀλλ' αὐτόφορον ἐξιέναι καὶ αὐτοκόνδυλον.* Ψελλὸς Μ., Ἐπιστ. (Kurtz) 151,28.

αὐτολήστευτος, ον (< αὐτός + ληστεύω) = ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν ληστεύσας· *αὐτολήστευτος γεγονώς.* Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

αὐτονομοθεσία, ἡ (< αὐτός + νομοθεσία) = ἀνεξαρτησία· *ῥητορικὴ μὲν αὐτονομοθεσία.* Ψελλὸς Μ., Λόγοι (Kurtz) 431,12.

αὐτόπτησις, ἡ (< αὐτοπτέω) = ἡ ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς ὄρασις· *καὶ ἰδεῖν ἡδιστός καὶ φαιδρός λάμποντι προσώπῳ ἐκ τῆς σῆς δῆπουθεν αὐτοπτήσεως.* Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Β', 10,15. *Οὐ γὰρ ἂν τις τῆς αὐτοπτήσεως ὄναιο, ὅτι μὴ καὶ προσζημιωθείης.* Αὐτόθι, Β', 348,12.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ἀθησ. λ.].

αὐτοπύκτης, ὁ (< αὐτός + πύκτης) = ὁ αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν πυκτεύων· ὁ τελώνης αὐτοπύκτης γενόμενος καὶ τὰ στέργα τυπτόμενος. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

αὐτορόφιος, ον (< αὐτός + ὄροφος) = ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐστεγασμένος· *αὐτοροφίων μερόντων ἡμῶν.* Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

αὐτοσεμνότης, ἡ (< αὐτός + σεμνότης) = αὐτὴ αὕτη ἢ σεμνότης· ὡς σχῆμα καὶ πρόσωπον, *αὐτοσεμνότητος ἄγαλμα.* Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Α', 299,22.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμαν., Ἀθησ. λ.].

αὐτοτίμητος, ον (< αὐτός + τιμητός) = αὐτὸς ἑαυτὸν τιμῶν· *τὴν ἀπώλειαν ἐκπληρώσαντο ὡς αὐτοδέσποτοι καὶ αὐτοτίμητοι.* Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος) Κ', 97 κέξ.

[Πρβλ. ἄτιμος, αὐτοτιμή].

αὐτοῦλη, ἡ (< αὐτός + ὕλη) = ἡ ὕλη αὕτη καθ' ἑαυτήν· *αὐτοῦλη ἂν κυρίως ὀνομασθεῖη τὸ ἐξ ἐναντίας αὐτῷ ὑποκείμενον, μάλιστα τυγχάνον μὴ ὄν ἢ ὄν.* Ἀκροπολίτης Γ. (Heisenberg) II, 76,6 καὶ 9. *Στασιάζει δὲ αὕτη διὰ τὸ μὴ μετέχειν ζωῆς τε καὶ ποῦ, αὐτοῦλη οὔσα καὶ μακρὰν τῶν εἰδοποιούντων καθεστηκυῖα.* Αὐτόθι, II, 79,1.

[Πρβλ. αὐτοῦπεραγαθότης, αὐτοῦμνογραφία, αὐτοῦπομονή, αὐτοφι-
λανθρωπία, αὐτοφρόνησις, αὐτοχάρις κλπ.].

αὐχενότμητος, ον (< αὐχὴν + τέμνω) = ὁ τμηθεὶς τὸν αὐχένα, κα-
ρατομηθεὶς· *χιλιάρημος αὐχενοτμήτων φάλαγξ | ἔπαθλον εὔρε
οὐκ ἀριθμητὰ στέφη. Ἐκκλ. λέξ. (᾽Α. Παπαδ.) ΝΔ', 209.*

[Πρβλ. λαιμότμητος, χειρότμητος, ὠτότμητος κλπ.].

ἀφειδιάζω (< ἀφειδέω) = εἶμαι ἀφειδής, ἀψηφῶ· σκαιότητι δαιμο-
νίῳ κινηθεὶς, εἰς τοῦτο τόλμης ἐλήλυθεν, ὡς ἀφειδιάσαι αὐτοῦ
καὶ τῆς.· θυρίδος τῆς κέλλης κατὰ κεφαλῆς, ἀδείας λαβόμενος,
καθίει ἑαυτὸν. Νίκωνος Βίος (Λάμπρος) 218,14.

ἀφελεία ἢ ἀφέλεια, ἡ (< ἀφείλον, ἀφέλω) = ἀφαίρεσις· ἐπὶ τῇ
*ἀφελείᾳ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς παρῆν. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος)
Κ' 97 κέξ.*

[Εὔρηται ἐν τοῖς λεξ. ὑπὸ διάφορον ἔτυμολογίαν καὶ σημασίαν].

ἀφήλωσις, ἡ (< ἀφηλόω) = βιαία ἀπόσπασις· κατανοήσας τὰ μέλη
τῆς ζώνης ἐπίδοξα τό τε σχῆμα τῆς ἀφηλώσεως βίαιον. Σιμο-
κάττης Θεοφ. (De Boor) VI, 10,5.

[Εὔρηται ἐν L.S.K. καὶ L.S.S.J. ἐκ γλωσσαρίου].

ἀφημία, ἡ (< ἄφημος) = ἀφάνεια, ἀνωνυμία· ἀποσώζειν τὴν ἀφη-
μίαν. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουκος) Κ', 97 κέξ.

ἀφθονοπάροχος, ον (< ἄφθονος + παρέχω) = ὁ ἄφθονα ἢ ἀφθό-
νως παρέχων. Ἐκκλ. λέξ. (᾽Α. Παπαδ.) ΝΔ'. 209. *Ἀφθονοπά-
ροχος τῶν θείων θησαυρῶν τῶν μάγων δεξάμενος τὰ δῶρα κατε-
πλούτισε τὰ ἔθνη. Ὑμνογρ. (Σ. Εὔστρ.) Θ', 352.*

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμ., Ν. Λέξ. λ.].

ἀφιερουμένως, ἐπίρ. (< ἀφιερόομαι) = τῇ ἀφιερώσει· ἀφιερουμέ-
νως δουλεύουσι. Ἁγ. Πέτρου Θαύματα (Laurent) 3,3-4.

ἀφιλενδείκτως, ἐπίρ. (< ἀφιλένδεικτος) = μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐπίδει-
ξιν· ἀφιλενδείκτως τὰ ἐκ παιδὸς αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐξεῖ-
πεν. Ἁγ. Πέτρου Θαύματα (Laurent) 37,29-31.

ἀφιλόλουτρος, ον (< ἀ + φίλος + λουτρὸν) = ὁ καταφρονῶν τοῦ
λουτροῦ· καὶ ἵνα μὴ λέγοιμι τὸ ἀφιλόλουτρον, τὸ σκληρόκοιτον,
τὴν ἀλιπαρῆ τράπεζαν. Χωνιάτης Μ. (Λάμπρος) Α', 49,10.

[Πρβλ. καὶ ἐν Κορυμ., Ἀθησ. λ.].

ἀφρονεστάτως, ἐπίρ. (< ἀφρονέστατος) = ἀφρονέστατα· ἢ φησι
μεγαλοφρόνως μὲν ἀφρονεστάτως δέ. Ἀρέθας (᾽Α. Παπαδ. - Κερ.)
265,15.

[Πρβλ. ἀρίστως, καλλίστως κλπ.].

Ε.Υ.Δ. ΤΗ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἀχείμαστος, ον (< ἀ + χειμάζω) = ἀχείμαντος· μέχρι τέλους τὸν βίον
ἀχείμαστον | κυβέρνησον. Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς I, IB', 107.

[Εὔρηται ἐν L.S.K. καὶ L.S.S.J. ἐξ ἄλλης πηγῆς].

ἀχειρόγλυφος, ον (< ἀ + χεῖρ + γλύφω) = ὁ μὴ γεγλυμμένος διὰ
τῆς χειρός· ἀχειρογλύφους γραμμάς. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνόπουλος)
K', 97 κέξ.

[Προβλ. ἀχειρόγραπτος, ἀχειρόκλαστος, ἀχειροποίητος, ἀχειρότευκτος
κλπ.].

ἀχειρόκμητος, ον (< ἀ + χεῖρ + κάμνω) = ἀχειροποίητος· ἐκδημεῖν
ἐπὶ τὴν ἀχειρόκμητον σκηνὴν οὐρανοῦ. Χωνιάτης M. (Λάμπρος)
A', 69,3.

[Προβλ. καὶ ἐν Κορυμαῖν., Ἀθησ. λ.].

ἀχθηφόρος, ον (< ἄχθος + φέρω) = ὄχληρός, βαρύς, ἐπαχθής· τὰ
ἀχθηφόρα τῶν ἡδονῶν κύματα. Ἐκκλ. λέξ. (Ἀ. Παπαδ.) ND', 209.

[Προβλ. καὶ ἐν L.S.S.J. λ. ἀχθηφόρος].

ἀχρειωσύνη, ἡ ἀχρειόω = ἀνωφέλεια, ἔλλειψις ἀξίας· ἐπ' ἐμοὶ πε-
ποιήκατε εἰς ἀχρειωσύνην. Εὐθυμίου Βίος (De Boor) IV, 10.

[Εὔρηται καὶ ἐν L.S.S.J. ἐκ γλωσσαρίου].

ἀχυρώνιον, τὸ (< ἀχυρῶν) = μικρὸς ἀχυρῶν. Ἁγ. Νεόφ. (Τσικνό-
πουλος) K', 97 κέξ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ